

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **V. J.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2015, č. j. 2379/DS/15-3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 7. 2016, č. j. 57 A 126/2015 – 34,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 7. 2016, č. j. 57 A 126/2015 – 34, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2015, č. j. 2379/DS/15-3, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti částku 20.342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Jaroslava Topola, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Strážnice městské policie zaregistrovala žalobcovo vozidlo, které dle ní v rozporu s právními předpisy stálo na místě placeného stání, aniž by mělo za sklem umístěný doklad o zaplacení. Strážnice proto pořídila fotodokumentaci z místa přestupku a dala za stěrač výzvu pro nepřítomného pachatele dopravního přestupku. O dvě hodiny později strážníci telefonicky kontaktoval žalobce, který žádal projednání přestupku ve správním řízení.

[2] Následně Městský úřad Ostrov vyzval žalobce výzvou dle § 125h odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), k uhrazení určené částky nebo ke sdělení totožnosti řidiče. Žalobce na výzvu sdělil toto: „*příležitostně zapůjčuji vozidlo slečně [jméno, datum narození a adresa]. Vzhledem ke tomu, že tuto osobu považuji za osobu sobě blízkou, tak jsem se rozhodl v její neprospěch dále nevypovídat, ani*

nepředkládat důkazy k jejímu potrestání.“ Městský úřad projednávání přestupku odložil, neboť z vyjádření není zřejmé, kdo řídil vozidlo a dopustil se přestupku.

[3] Následně městský úřad příkazem uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalobce proti příkazu podal odpor. Nato městský úřad zahájil řízení o správním deliktu proti žalobci jako provozovateli vozidla a rozhodnutím ze dne 11. 6. 2015 mu podle § 125f odst. 3 za využití § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, uložil pokutu ve výši 1.500 Kč, neboť se dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 téhož zákona. Zároveň mu uložil i povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím uvedeným záhlaví zamítl a rozhodnutí městského úřadu potvrdil.

[4] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u krajského soudu, který ji nyní napadeným rozsudkem zamítl.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. V ní uvádí čtyři námitky.

[6] Za první, napadené rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné. Krajský soud opomenul vypořádat námitku, že z žádného důkazu jednoznačně nevyplývá, že vozidlo bylo zaparkováno v působnosti dopravní značky IP 13b, a že o takovém závěru svědčí toliko úřední záznam.

[7] Za druhé, městský úřad nebyl oprávněn řízení o správním deliktu provozovatele vozidla zahájit. Nebyly totiž naplněny podmínky zákona o silničním provozu, dle kterých lze toto řízení zahájit jen tehdy, pokud je předcházející řízení vedené proti přestupci zastaveno proto, že přestupek není přestupci prokázán, nebo proto, že správní orgán nezjistil totožnost pachatele přestupku.

[8] V nyní projednávané věci správní orgán totožnost pachatele přestupku zjistil, neboť mu ji sdělil sám stěžovatel. Stěžovatel uznává, že nepoužil dostatečně přesné formulace. Povinností správního orgánu bylo sděleného řidiče reflektovat a provádět ve vztahu k němu úkony. Opačný postup by byl výrazem přepjatého formalismu. Stěžovatel v době sdělení nebyl zastoupen, sám je přitom právním laikem. Z formulace, že auto občas svěřuje k řízení uvedené osobě je zřejmé, že právě tato osoba vozidlo řídila, nebo minimálně mohla řídit. Přestupek tak neměl být odložen, ale tato osoba měla být předvolána k podání vysvětlení. Jednalo by se o naprosto standardní nenáročný úkon, který mohl být případně učiněn alespoň písemně. Kdyby byla vykradena banka pomocí stěžovatelova vozidla, a stěžovatel by sdělil, že vozidlo občas půjčuje určité osobě, jistě by tato osoba byla předvolána k podání vysvětlení.

[9] Úvahy krajského soudu o tom, že označení uvedené osoby představuje zneužití práva, nedopadají na projednávanou věc. Stěžovatel označil kontaktní osobu, která není označována opakovaně. Jedná se o jeho přítelkyni, která je řádnou držitelkou řidičského oprávnění. Pouze vůči ní stěžovatel nechtěl vypovídat.

[10] Za třetí, krajský soud nesprávně posoudil otázku dostatečnosti specifikace místa protiprávního jednání ve výroku napadeného správního rozhodnutí. Ve výroku bylo pouze uvedeno, že k přestupku došlo v obci Jáchymov, v ulici K Lanovce. V této ulici jsou však místa,

kde je parkování bez úhrady parkovacího poplatku zakázáno, stejně jako místa, kde je dovoleno parkovat bez omezení. Krajský soud k tomu uvedl, že místo protiprávního jednání vyplývá z podkladů založených ve spise přesně. Tento názor je však v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, která vyžaduje přesnou specifikaci místa již v rozhodnutí o přestupku (stěžovatel odkazuje na rozsudky ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014 – 53, ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73 a ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42). Určení místa za pomoci dopravní značky nepředstavuje určení místa protiprávního jednání, ale jde o způsob, jakým byla určitá povinnost porušena (je to právní hodnocení). Místo však má být specifikováno přesně, např. za použití formulace „vedle domu č. XX“, neboť jen takový způsob stěžovateli poskytne možnost řádně argumentovat proti obvinění. Uvedené platí tím spíše, jsou-li v nynějším případě shodným názvem označeny dvě ulice, které jsou dohromady dlouhé více než jeden kilometr.

[11] Za čtvrté, správní orgány neprokázaly, že ve vozidle nebyl parkovací lístek viditelně umístěn. Krajský soud stran této otázky nesprávně posoudil otázku důkazního břemene. Stěžovatel tvrdil, že nebylo prokázáno, že by za sklem vozidla nebyl umístěn parkovací lístek. Krajský soud k tomu uvedl, že stěžovatel uvádí negativní skutečnost, kterou musí prokázat. To je ovšem mylný názor, neboť důkazní břemeno při správním trestání je na správních orgánech. Absenci lístku měly prokázat například fotografiemi. Z fotografií ve spisu ovšem absence lístku nevyplývá. Odkaz na úřední záznam neobstojí.

[12] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[13] Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Kasační stížnost je projednatelná.

[15] Po jejím posouzení soud dospěl k závěru, že je i důvodná. V projednávané věci totiž nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu stěžovatele.

[16] Odůvodnění soud strukturoval následovně: nejprve se věnoval námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku (III. A), následně zákonnosti zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (III. B), označení místa spáchání skutu ve výroku rozhodnutí (III. C) a na závěr umístění dokladu o zaplacení poplatku za parkování ve vozidle stěžovatele (III. D).

III. A Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu

[17] První námitkou stěžovatel napadá rozhodnutí krajského soudu pro nepřezkoumatelnost, neboť nereaguje na žalobní námitku, že z žádného důkazu neplyne, že vozidlo bylo zaparkováno v působnosti dopravní značky IP 13b. Námitka není důvodná. Krajský soud výslovně v odůvodnění na str. 13 uvádí: „*Skutečnost, že vozidlo skutečně stálo za dopravní značkou IP 13b – Parkoviště s parkovacím kotoučem, lze bez potřeby jakéhokoli podrobného zkoumání ověřit pohledem na fotodokumentaci z místa přestupku a přiloženou mapku, které jsou součástí správního spisu.*“ Stěžovatel tedy na námitku nedostatečného prokázání místa přestupku odpověď od krajského soudu dostal.

III. B Zákonost zahájení řízení o správním deliktu provozovatele

[18] Druhou námitkou stěžovatel vytýká krajskému soudu nesprávné posouzení otázky, zda byl správní orgán prvního stupně oprávněn zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.

[19] Tato námitka je důvodná.

[20] Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li *nezbytné kroky* ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 125f odst. 4 písm. a)], nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b)]. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 – 45).

[21] Otázkou, kam až vedou ony nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, se Nejvyšší správní soud v judikatuře již vícekrát zabýval. Ze smyslu právní úpravy i dosavadní judikatury je přitom zřejmé, že to je dále, než kam vedly kroky městského úřadu v projednávané věci.

[22] Například v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, bod 18, soud uvedl:

*Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující ke určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. **Budou-li mít správní orgány (at' již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit.** ... pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“ (Zvýraznění doplněno nyní NSS; podobně rozsudky ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 – 21, ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015 – 31, ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 7/2016 – 30.)*

[23] Základní princip vyplývající z judikatury tedy je, že jestliže mají správní orgány indicie, u kterých není zřejmé, že ke zjištění pachatele přestupce nevedou, mají tyto indicie sledovat a učinit kroky za účelem jeho zjištění.

[24] Jaké informace jsou pro správní orgán reálnými indiciemi hodné jejich následování, a jaké ne, je nutné posuzovat vždy ve světle okolností konkrétního případu. Pro projednávanou věc je důležité, jak zněla výzva k uhrazení určité částky určená provozovateli vozidla obsahující poučení dle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu: „*neubradíte-li určenou částku, můžete Městskému úřadu Ostrov, odbor dopravně správní, písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla, který v době spáchání přestupku vozidlo řídil, a to ve lhůtě do 15 dnů od doručení této výzvy. K tomuto sdělení lze využít přiložený formulář ...*“. Přiložený formulář přitom obsahuje větu „*řidičem vozidla v době spáchání přestupku byl:*“ a kolonky pro vyplnění jména a identifikačních údajů označené osoby. Stěžovatel na takovou výzvu reagoval sdělením jména určité osoby včetně jejích kontaktních údajů.

[25] Důležité pro posouzení námitky nezákonného zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla není otázka, zda provozovatel vozidla splnil svoji povinnost znát údaje o totožnosti řidiče vozidla v době přestupku [§ 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu], ale otázka, zda byly učiněny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Nezbytné kroky se mohou odvíjet jak od označení řidiče provozovatelem dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, tak od jiných skutkových zjištění.

[26] Nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku jsou pochopitelně v různých situacích různé. Formulace reakce stěžovatele na výzvu („sděluji Vám, že příležitostně zapůjčuji vozidlo slečně [jméno, datum narození a adresa]“) přitom poskytla správním orgánům použitelnou informaci, kterou nešlo jen tak bez dalšího pominout. V kontextu uvedené komunikace lze ze sdělení stěžovatele mimo jiné dovodit tvrzení, že vozidlo neřídil on a že je možné, že vozidlo řídila konkrétní osoba, které vozidlo půjčuje. Došlo tedy k nasměrování na jednu jedinou konkrétní osobu, o jehož pravdivosti nebylo důvodu *a priori* pochybovat. Slovy výše citované judikatury, správními orgány získaná indicie nebyla na první pohled z těch, jejíž následování by zřejmě nevedlo ke zjištění osoby pachatele přestupku.

[27] V projednávané věci tak správní orgány měly učinit další kroky ke zjištění pachatele přestupku a označenou osobu kontaktovat s žádostí o podání vysvětlení. Učinění takovýchto kroků směřujících k prověření, zda poskytnutá informace vede ke zjištění pachatele přestupku nebo nikoli, by nepředstavovalo vůči správním orgánům přehnané požadavky na provádění rozsáhlého vyšetřování. Městský úřad odůvodnil odložení věci přestupku tím, že „*z uvedeného vyjádření není zřejmé, kdo řídil vozidlo ... a dopustil se přestupku ...*“. S tímto hodnocením Nejvyšší správní soud souhlasí – zřejmě to není, to ale neznamená, že to je zjevně bezpředmětná informace, kterou by šlo bez dalšího odmítnout brát v potaz. Téměř nikdy nebude ze sdělení provozovatele vozidla jednoznačně zřejmé, kdo vozidlo opravdu řídil. Majitel autopůjčovny může označit osobu, která měla v době přestupku auto půjčené, neznamená to ale nutně, že ze sdělení této informace je zřejmé, že tato osoba skutečně vozidlo řídila. Podstatně však je, zda se jedná o indicii, která může ke zjištění pachatele přestupku vést (srov. případ řešený Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 30 A 92/2013 - 27). A o takovou indicii se v projednávaném případě jednalo.

[28] V tomto případě nastalou situaci je nutné odlišit od situací, kdy by provozovatel například označil více osob, kterým vozidlo půjčuje, a mohly ho tak v daný okamžik řídit, nebo pokud by osobu dostatečně nespécifikoval, nebo uvedl osobu nekontaktní, žijící v zahraničí či osobu, která odmítá vypovídat s odkazem na osobu blízkou – v takovýchto případech by totiž správní orgán disponoval buďto indiciemi, které ke zjištění pachatele přestupku zjevně nevedou, nebo jejichž prověřování by vyžadovalo rozsáhlé kroky, tedy kroky nad rámec toho, co po nich zákon o silničním provozu požaduje.

[29] Nejvyšší správní soud si je vědom zájmu na rychlosti projednávání zjištěného deliktního jednání. Nicméně apriorní odmítání následovat indicie, o kterých není z okolností zřejmé, že ke zjištění pachatele přestupku nevedou, by znamenalo popření subsidiarity řízení o správním deliktu provozovatele vozidla vůči řízení o přestupku.

[30] Krajský soud tedy posoudil otázku zákonnosti zahájení řízení o správním deliktu stěžovatele nezákonně. Druhá námitka stěžovatele je důvodná.

III. C Označení místa spáchání skutku ve výroku rozhodnutí

[31] Třetí námitkou stěžovatel vytýkal krajskému soudu nesprávné posouzení otázky dostatečnosti specifikace místa ve výroku rozhodnutí městského úřadu.

[32] Tato námitka není důvodná.

[33] Výrok rozhodnutí správního městského úřadu specifikoval jednání stěžovatele takto: „[...] jako provozovatel vozidla (konkrétní značky a státní poznávací značky) nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byla dodržována pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovena zákonem o silničním provozu, kdy dne 9. 1. 2015, kolem 13:55 hodin, v obci Jáchymov, ul. K Lanovce, jím provozované vozidlo ponechal neznámý řidič stát v rozporu se svislou dopravní značkou IP 13b „Parkoviště s parkovacím kotoučem“, když s vozidlem stál na tomto parkovišti bez viditelně umístěného a nastaveného parkovacího kotouče.“

[34] Přímo otázkou specifikace místa přestupku ve výroku správního rozhodnutí v souvislosti s nedovoleným parkováním se zabývalo rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42. Rozhodnutí posuzovalo téměř totožný popis skutku („...dne 13. 5. 2013 v čase 10:12 v ulici Jiráskova v Pardubicích porušil nezjištěný řidič uvedeného vozidla zákaz vyplývající z dopravní značky IP25a...“ bod 19). Nejvyšší správní soud k tomu uvedl následující:

„V dané věci se jedná o správní trestání, a tudíž je třeba, aby skutek, pro který je se stěžovatelem vedeno správní řízení o správním deliktu, byl řádně označen, a to nejen časem, ale i přesným místem jeho spáchání. Důvod takového požadavku je zřejmý – z popisu skutku musí být patrné všechny skutkové okolnosti jednání potenciálního delikventa, které jsou rozhodné pro úsudek, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty správního deliktu, kvůli němuž je řízení vedeno. V případě stěžovatele bylo ve výroku rozhodnutí uvedeno, že k tomuto správnímu deliktu mělo dojít tím, že stěžovatel jakožto provozovatel předmětného vozidla nezajistil dodržování pravidel silničního provozu v souladu s platnou právní úpravou. K porušení povinnosti mělo dojít tím, že na ulici Jiráskova mělo být předmětné vozidlo zaparkováno v zóně placeného parkování bez zaplacení parkovaného. Nicméně správní orgán I. stupně blíže nespecifikoval místo, kde mělo k porušení pravidel silničního provozu dojít, neboť místo spáchání deliktu bylo označeno jako „ulice Jiráskova“.

„[...] Stěžovatel namítal, že předmětná ulice je dlouhá asi 665 m a že na této ulici jsou jak placená místa k parkování, tak i místa neplacená. Z výroku správního orgánu I. stupně ovšem nelze dovodit, kde přesně v rámci dané ulice se skutek stal, tudíž nelze posoudit, zda právě v tom místě, kde měl být skutek spáchán, bylo vskutku parkování zpoplatněno. Tuto vadu rozhodnutí v tomto případě nelze překonat ani s poukazem na fotografie, které jsou součástí spisu a jimiž byl proveden důkaz listinou. I kdyby takové fotografie mohly při důkladném zkoumání a porovnání se situací na místě samém třeba obhledáním či analýzou dostupných mapových nebo jiných podkladů (např. podkladů pro umístění dopravních značek) vést ke zjištění, kde přesně v rámci Jiráskovy ulice stěžovatel parkoval, není možné takovýto závěr činit až ex post při analýze samotného správního rozhodnutí, nýbrž v samotném řízení o správním deliktu. Výsledek zjištění pak musí nalézt odraz v natolik přesném a jednoznačném popisu skutku, že z něj bude patrné, že parkující vozidlo stálo právě na takovém místě v rámci dané ulice, na němž bylo třeba zaplatit poplatek za parkování.“

[35] Z citovaných pasáží je zřejmé, že pro účely podřazení skutku pod skutkovou podstatu nedovoleného parkování je nutné vymezit místo spáchání přestupku tak, aby bylo najisto postaveno, jaký režim parkování byl v místě, kde vozidlo parkovalo. Bylo by proto nedostatečné, pokud by místo spáchání skutku ve správním rozhodnutí bylo vymezeno pouhým odkazem na název ulice, bez současného prokázání ve správním řízení, že by ulice obsahovala zpoplatněná stání po celé délce (srov. rozsudek ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 As 249/2016 – 39, kde sice bylo místo označeno pouze ulicí, celá ulice však měla zpoplatněný režim).

[36] V projednávaném případě požadavky judikatury splněny byly. Ač by se mohlo na první pohled zdát, že výrok rozhodnutí o vině stěžovatele je totožný s výrokem v rozhodnutí posuzovaném v citovaném judikátu, není tomu tak. Výrok informací o tom, zda vozidlo stálo na placeném místě, obsahuje. Výrok v relevantní části uvádí, že stěžovatel „v obci Jáchymov, ul. K Lanovce, jím provozované vozidlo ponechal neznámý řidič stát v rozporu se svíslou dopravní značkou IP 13b „Parkoviště s parkovacím kotoučem“, když **s vozidlem stál na tomto parkovišti**, (zvýraznil NSS). Z uvedeného je zřejmé, že spojení „na tomto parkovišti“ odkazuje na parkoviště s placeným stáním v režimu značky IP 13b. Z vymezení skutku ve výroku je proto zřejmé, jaký režim parkování na místě, kde stěžovatelovo auto stálo, platil. Místo, kde vozidlo stálo, je proto dostatečně přesně specifikované. Na základě takového popisu se nelze domnívat, že skutek, o kterém bylo rozhodnuto, mohl spočívat ve stání na neoplatněném místě v ulici K Lanovce.

[37] Krajský soud posoudil otázku určitosti výroku rozhodnutí městského úřadu zákonně. Třetí námitka stěžovatele není důvodná.

III. D Umístění parkovacího lístku

[38] Čtvrtá námitka spočívající v neprokázání absence parkovacího lístku za sklem není důvodná. Z fotografií založených ve spise je zřejmé, že žádný lístek za čelním sklem umístěn není. Na fotografii je viditelné celé čelní sklo, přičemž například dálniční známka v jeho levém dolním rohu je vidět zřetelně. Parkovací lístek, pokud by tam nějaký byl, by byl vidět rovněž, nota bene pokud parkovací lístek je bílý a pozadí palubní desky je tmavé. Správní orgány tedy absenci lístku prokázaly dostatečně. Námitka je nedůvodná.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[39] Stěžovatel byl úspěšný s námitkou, že krajský soud nezákonně posoudil otázku zákonnosti zahájení řízení za jeho správní delikt. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozsudek krajského soudu je nezákonný, proto jej podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. prvním výrokem tohoto rozsudku zrušil; vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud postupoval podle § 110 odst. 2 s. ř. s., nerozhodl o vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[40] Druhým výrokem tohoto rozsudku Nejvyšší správní soud zrušil v záhlaví označené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost [§ 109 odst. 4 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., za přiměřeného použití § 78 odst. 4 s. ř. s.].

[41] Jelikož Nejvyšší správní soud současně se zrušením rozsudku krajského soudu postupoval podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. a zrušil napadené rozhodnutí žalovaného, byl v souladu s § 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s. povinen rozhodnout jak o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti, tak i o náhradě nákladů řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu.

[42] Při úvaze o náhradě nákladů řízení se soud řídil § 60 odst. 1 s. ř. s.: jelikož měl stěžovatel ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení. Náklady v jeho případě tvoří odměna a hotové výdaje jeho zástupce, přičemž výše odměny za jeden úkon právní služby činí 3.100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Soud proto stěžovateli přiznal částku 9.300 Kč za tři úkony právní služby spočívající v převzetí právního zastoupení, sepsání žaloby a sepsání kasační stížnosti. Ke třem úkonům právní služby

soud připočetl paušální náhradu hotových výdajů zástupce stěžovatele ve výši 300 Kč za jeden úkon, tj. celkem částku 900 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu).

[43] Jelikož zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, zvýšil soud v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s. částku odpovídající odměně a náhradě hotových výdajů o částku 2.142 Kč odpovídající 21% sazbě daně z přidané hodnoty [§ 47 odst. 1 písm. a) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty].

[44] Další náklady stěžovatele tvoří zaplacené soudní poplatky, a to 3.000 Kč za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu [položka 14a bod 2. písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích ve znění od 1. 9. 2011] a 5.000 Kč za kasační stížnost (položka 19 zákona o soudních poplatcích v účinném znění).

[45] Celkem tedy stěžovateli náleží náhrada nákladů řízení před správními soudy ve výši 20.342 Kč.

[46] Žalovaný neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2016

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu